

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 562/2025-48

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Peter Franko, advokátska kancelária s.r.o., Námestie osloboditeľov 3/A, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2CoCsp/46/2022-300 z 23. novembra 2023 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/69/2024 z 29. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **p r i j í m a** na ďalšie konanie v **č a s t i**, v ktorých sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv a slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/69/2024 z 29. januára 2025.

2. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

3. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. mája 2025 v znení jej doplnenia podaním doručeným ústavnému súdu 28. novembra 2025 domáha vyslovenia

porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ochranu spotrebiteľa podľa čl. 38 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva“) a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“), práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 2CoCsp/46/2022-300 z 23. novembra 2023 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/69/2024 z 31. januára 2025. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu primerané finančné zadost'účinenie 4 500 eur.

2. Zároveň požiadal o odklad vykonateľnosti oboch napadnutých rozhodnutí (v sťažnosti nesprávne označené ako žiadosť o „pozastavenie účinnosti,“ *pozn.*), keďže v opačnom prípade by musel zaplatiť žalovanému trovy dovolacieho konania.

3. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 562/2025-34 z 25. septembra 2025 nevyhovel. Následne sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 6. novembra 2025 predložil plnomocenstvo na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom udelené advokátskej kancelárii označenej v záhlaví tohto uznesenia.

4. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ inicioval na Okresnom súde Prešov spor, v ktorom sa proti žalovanej obchodnej spoločnosti ■■■■■ (ďalej len „žalovaný“) domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 637,70 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z každej zaplatenej splátky odo dňa vzniku nezákonného obohatenia, primeraného finančného zadost'účinenia vo výške 10 000 eur a náhrady škody vo výške 401,70 eur. Okresný súd najskôr rozsudkom č. k. 13Csp/127/2018-161 z 8. septembra 2020 žalobu zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa bol tento rozsudok zrušený uznesením krajského súdu č. k. 2CoCsp/8/2021-241 z 22. septembra 2021 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom žalobu sťažovateľa opäť zamietol.

5. Sťažovateľ v podanom odvolaní namietal nepreukázanie hmotnoprávneho nároku žalovaného, ktorý nepredložil žiadne dokumenty, konkrétne kompletnú zmluvu o postúpení pohľadávok s prílohami, čo žalovaný napokon ani nepoprel. Ďalej uviedol, že pri určení výšky primeraného finančného zadost'účinenia by mal súd zohľadniť aj infláciu ako aj aktíva, zisk a výnosy žalovaného dosahujúce rádovo milióny eur. Namietal, že okresný súd nepripustil rozšírenie jeho žaloby o náhradu škody vo výške 750 eur spočívajúcej v strate času sťažovateľa, ktorý musel vynaložiť na bránenie svojho práva v tomto konaní. Podľa sťažovateľa nemal okresný súd priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania, keďže tým zaťažil sťažovateľa ako spotrebiteľa, ktorý sa domnieval, že v hlavnej veci o vydanie bezdôvodného obohatenia bol úspešný. Aj v odvolaní si uplatnil úrok z omeškania od zaplatenia každej jednotlivéj splátky.

6. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že je mu z jeho rozhodovacej činnosti známe, že sťažovateľ inicioval väčší počet sporov, v ktorých si uplatňuje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia od rovnakého žalovaného, ako aj iných sporov týkajúcich sa uplatňovania jeho ochrany

ako spotrebiteľa, a to na úrovni okresného súdu a krajského súdu bez právneho zastúpenia. Z čoho pramení istá miera zovšeobecnenia, resp. prelínania týchto jednotlivých konaní v jeho podaniach na súdy.

7. Krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil zamietajúci rozsudok okresného súdu v časti tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi 522,15 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 372,15 eur od 28. mája 2019 do zaplatenia. Stranám náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že sťažovateľ uzatvoril s právnym predchodcom žalovaného [REDAKOVANÉ], zmluvu o revolvingovom, resp. kontokorentnom úvere č. 2617743866, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo forme povoleného prečerpania preukázateľne vo výške 265,55 eur. Súčasťou súdneho spisu bola zmluva o postúpení pohľadávok medzi [REDAKOVANÉ], a žalovaným zo 14. novembra 2006 s prílohou č. 4, v rámci ktorej bola predmetná pohľadávka konkretizovaná a oznámenie o postúpení pohľadávky odoslané sťažovateľovi na jeho známu adresu 15. novembra 2006. Na základe uvedeného bol krajský súd toho názoru, že žalovaný je majiteľom predmetnej pohľadávky, ktorú sťažovateľ uhradil v sume 637,70 eur. Podľa krajského súdu bolo úver (na základe spotrebiteľskej zmluvy) potrebné považovať za poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy z dôvodu absencie obligatórných náležitostí o výške úrokov a iných poplatkov. Žalovaný mal preto nárok iba na úhradu reálne čerpaných peňažných prostriedkov vo výške 8 000 Sk (t. j. 265,55 eur), čo vyplýva zo zmluvy o úvere, nie vo výškach uvádzaných žalovaným (16 537,07 Sk, resp. 20 000 Sk). Rozdiel medzi sumou, ktorú sťažovateľ plnil a ktorú čerpal, teda 372,15 eur, predstavuje bezdôvodné obohatenie. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ vyzval žalovaného na vrátenie bezdôvodného obohatenia žalobou, ktorá mu bola doručená 27. mája 2019, od nasledujúceho dňa bol preto v omeškani. Pri ustálení výšky primeraného finančného zadosťučinenia 150 eur zohľadnil čiastočný úspech sťažovateľa. Dodal, že okresný súd nepochybil, keď nepripustil zmenu žaloby obsahujúcej nové skutkové tvrdenia, ktorá by si vyžadovala doplnenie skutkových okolností a ďalší priestor na vyjadrenie žalovaného. Keďže žiadna zo strán nemala vo veci plný úspech, náhradu trov konania nepriznal podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

8. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, v ktorom namietal arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie uznesenia krajského súdu vo vzťahu k záveru o preukázaní postúpenia pohľadávky na žalovaného, poukazujúc na rozdielne sumy pohľadávky (8 000 Sk, 20 000 Sk), aj nepreukázanie doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky, pričom v tejto súvislosti odkázal na judikatúru najvyššieho súdu (7Cdo/91/2022) v obdobnej jeho veci. Naznačil, že oznámenie o zosplatnení úveru nebol doručovaný doporučenou zásielkou a v tejto súvislosti citoval § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok a § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa sťažovateľa krajský súd rozhodol arbitrárne aj o (1) zaplatení úroku z omeškania odo dňa doručenia žaloby žalovanému, keď nezohľadnil, že sťažovateľ žalovaného vyzval na vrátenie žalovanej sumy už výzvou z 13. mája 2018, (2) o nepripustení rozšírenia žaloby, keďže okresný súd mal dodatočný priestor na to, aby žalovaného vyzval na vyjadrenie, (3) o výške primeraného finančného zadosťučinenia, keďže pri nepredložení kompletnej zmluvy o postúpení pohľadávok so všetkými jej prílohami

by mohol byť v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia úspešný, (4) a napokon aj o nepriznaní náhrady trov konania stranám sporu. Rozhodnutie o nepriznaní by malo byť výnimočné pri náležitom zvážení všetkých okolností a reštriktívnom výklade § 257 CSP.

9. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa [ktoré vyhodnotil ako podané z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP] odmietol z procesného dôvodu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Posudzované uznesenie odôvodnil tým, že nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho závery by boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. až nepreskúmateľné. Súčasne nezistil takú aplikáciu príslušných ustanovení príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu opakuje argumentáciu uvedenú v dovolaní (pozri bod 8 tohto uznesenia, *pozn.*) a vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namieta, že tento sa jeho konkrétnymi argumentmi nezaoberal. Odkazujúc na judikatúru ústavného súdu, uvádza, že k porušeniu základného práva na súdnu ochranu dochádza, ak súd konajúci o opravnom prostriedku sa adekvátne a preskúmateľne nevysporiada s argumentáciou sťažovateľa. Porušením práva na súdnu ochranu dochádza zároveň aj k zásahu do jeho základného práva vlastníť majetok, ako aj do jeho osobnostných práv.

11. V doplnení ústavnej sťažnosti dominuje námietka porušenia práv konajúcimi súdmi pre nepreukázané zákonné predpoklady postúpenia pohľadávky, resp. nároku žalovaného. Krajskému súdu sťažovateľ (s argumentačnou podporou judikatúry ústavného súdu) preto vytýka (i) neposkytnutie odpovede na vecné námietky (najmä k legitimácii žalovaného), (ii) porušenie ochrany slabšej strany (body 23 a 24 napadnutého rozhodnutia) a (iii) arbitrárnosť záveru o náhrade škody/primeranom finančnom zadosťučinení. Vo vzťahu k najvyššiemu súdu vníma extrémny rozsah rezignácie najvyššieho súdu zaoberať sa jeho námietkami, ak nedostal žiadnu odpoveď na otázky týkajúce sa predmetu sporu, ktoré boli z pohľadu riešenia najpodstatnejšie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv konajúcimi súdmi v dôsledku absencie preukázania hmotnoprávneho nároku žalovaného ako oprávneného veriteľa na prijatie pohľadávky vyplývajúcej z nárokov z úveru uzavretej medzi sťažovateľom a právnym predchodcom žalovaného. Najvyššiemu súdu pritom osobitne vytýka rezignáciu akokoľvek sa zaoberať vecne relevantnými dovolacími námietkami a v tej súvislosti formuluje aj výhrady voči tzv. „formulárovému“ odôvodneniu napadnutého uznesenia.

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zistoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom

súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

14. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Sťažovateľ mal možnosť podať proti namietanému rozsudku krajského súdu dovolanie najvyššiemu súdu. Takéto dovolanie aj podal a bolo o ňom rozhodnuté napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 38 charty, čl. 169 ods. 1 zmluvy a čl. 7 ods. 1 smernice napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

15. Pokiaľ ide o namietané „práva“ podľa čl. 38 charty, ako aj podľa čl. 169 ods. 1 zmluvy, čl. 7 ods. 1 smernice, možno z nich abstrahovať princíp zvýšenej súdnej ochrany spotrebiteľa. Súdom členských štátov Únie bolo k naplneniu tohto cieľa zverené oprávnenie skúmať povahu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách z úradnej moci. Z judikatúry Súdneho dvora [napr. rozsudok vo veci C-168/05 z 25. októbra 2006 (Mostaza Claro)] možno zároveň abstrahovať požiadavku na zabezpečenie efektívnej ochrany spotrebiteľa, čoho nevyhnutným predpokladom je aktívny prístup k využívaniu spomínaného oprávnenia. Vo veci konajúci súd je preto dotknuté vnútroštátne právo povinný interpretovať a aplikovať eurokonformným spôsobom (napr. Ústavný súd Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13). Súdny dvor dokonca vyslovil právny názor, podľa ktorého „*vzhľadom na povahu a význam všeobecného záujmu, na ktorom sa zakladá ochrana spotrebiteľov, ktorú smernica 93/13 zabezpečuje, jej článok 6 musí byť považovaný za ustanovenie, ktoré je rovnocenné s vnútroštátnymi pravidlami, ktoré v rámci vnútroštátneho právneho poriadku majú právnu silu noriem verejného poriadku*“ [rozsudok vo veci C-40/08 zo 6. októbra 2009 (Asturcom Telecomunicaciones SL), bod 52], (m. m. III. ÚS 166/2023).

16. K samotnému čl. 38 charty je potrebné uviesť, že ústavný súd už skôr v náleze sp. zn. II. ÚS 481/2024 z 11. decembra 2024 po hlbšej analýze predmetného článku charty za pomoci oficiálnych vysvetliviek k charte (k predmetnému článku, ako aj čl. 52 ods. 5 charty) vysvetlil, že predmetný článok charty upravuje zásady, ktoré sú založené na čl. 169 zmluvy. V kontexte obsahu čl. 52 ods. 5 charty je potom potrebné konštatovať, že v rámci konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy neprichádza do úvahy vyslovenie porušenia tohto článku charty, keďže upravuje „len“ zásady, ktorých dodržiavanie môže byť predmetom prieskumu legislatívnych alebo vykonávacích aktov (prijatých Úniou v súlade s jej právomocami a členskými štátmi, avšak iba v prípade, ak vykonávajú právo Únie).

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že čl. 38 charty, čl. 169 ods. 1 zmluvy, čl. 7 ods. 1 smernice majú charakter všeobecných princípov, ktoré sú konajúce súdy povinné v spotrebiteľských sporoch rešpektovať. Keďže primárne neformulujú základné právo ani slobody fyzickej osoby, neexistuje priama príčinná súvislosť medzi sťažovateľovými námietkami

a už označenými referenčnými článkami charty, zmluvy a smernice. Preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí ústavnej sťažnosti v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku uznesenia).

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 47 charty, čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

18. Ústavný súd zistil, že v tejto časti sú splnené ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej, a preto ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde (bod I výroku tohto uznesenia).

III.4. K návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí:

19. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

20. Účelom rozhodnutia o odklade vykonateľnosti je odkladom núteného výkonu napádaného rozhodnutia alebo dočasným zmrazením ich právnych účinkov zabezpečiť predbežne ochranu sťažovateľa v miere nevyhnutnej a potrebnej na dosiahnutie účelu konania o ústavnej sťažnosti. Zmyslom je zabrániť vzniku stavu, v rámci ktorého by sa zásadným spôsobom znížila alebo ohrozila možnosť ústavného súdu, aby v prípade, ak ústavnej sťažnosti vyhovie, mohol využitím svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy prijať účinné opatrenia na nápravu zisteného porušenia ústavnosti. Tie majú byť zamerané primárne na odvrátenie škodlivých následkov, ktoré sú s porušením ústavnosti spojené, alebo na odstránenie týchto následkov a navrátenie do stavu pred porušením sťažovateľových základných práv (*restitutio in integrum*).

21. Návrh na odklad vykonateľnosti podľa § 129 zákona o ústavnom súde alebo na rozhodnutie o dočasnom opatrení podľa § 130 zákona o ústavnom súde musí spĺňať obsahové a formálne náležitosti podania podľa § 39 a 40 zákona o ústavnom súde. V rámci všeobecných náležitostí podania (§ 39 zákona o ústavnom súde) má návrh obsahovať aj uvedenie, „čo sa ním sleduje“. Táto náležitosť by v prípade návrhu na vydanie rozhodnutia o odklade vykonateľnosti alebo rozhodnutia o dočasnom opatrení mala zahŕňať dostatočne presné a určité vymedzenie petitu predovšetkým z hľadiska náležitého označenia rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu orgánu verejnej moci, ktorého sa má rozhodnutie ústavného súdu týkať, ako aj z hľadiska špecifikácie, či sa sťažovateľ domáha rozhodnutia ústavného súdu o odklade vykonateľnosti alebo rozhodnutia o dočasnom opatrení.

22. Na rozdiel od návrhu na vydanie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia všeobecným súdom podľa Civilného sporového poriadku nemôže mať návrh na vydanie rozhodnutia ústavného súdu o odklade vykonateľnosti alebo rozhodnutia o dočasnom opatrení podľa zákona o ústavnom súde nikdy charakter podania vo veci samej. Ak z návrhu na odklad vykonateľnosti alebo na rozhodnutie o dočasnom opatrení nie je zrejmé, čoho sa týka, čo sa ním sleduje alebo je tento návrh neúplný či nezrozumiteľný (napríklad v ňom nie je náležite vymedzené, v akom rozsahu sa majú tretie osoby zdržať oprávnení priznaných napádaným rozhodnutím orgánu verejnej moci, alebo nie je dostatočne vymedzený ani okruh dotknutých tretích osôb, resp.

tieto osoby nie sú dostatočne identifikované), môže ústavný súd postupovať na základe primeranej aplikácie § 327 CSP v spojení s § 62 zákona o ústavnom súde. Ak nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach návrhu bránia ústavnému súdu, aby o ňom rozhodol, môže tento návrh uznesením odmietnuť. Ústavný súd nie je povinný odstraňovať nedostatky návrhu postupom podľa § 128 CSP alebo § 129 CSP v spojení s § 62 zákona o ústavnom súde.

23. Ak má byť návrhu vyhovené, musí zároveň obsahovať dostatočnú identifikáciu dôvodov na rozhodnutie o odklade vykonateľnosti alebo vydanie dočasného opatrenia vrátane uvedenia skutkových okolností, o ktoré sa uvedené dôvody majú opierať a pripojenia dôkazov o týchto skutkových okolnostiach. Vychádzajúc zo znenia § 39 zákona o ústavnom súde, nejde o zákonom predpísanú náležitosť návrhu *stricto sensu*, ktorej nedostatok by bránil ústavnému súdu, aby o ňom rozhodol. Vzhľadom na zákonom ustanovené podmienky na rozhodnutie o odklade vykonateľnosti alebo o dočasnom opatrení vyplývajúce z § 129 a 130 zákona o ústavnom súde však uvedenie relevantných dôvodov a predloženie zodpovedajúcich dôkazných prostriedkov na poskytnutie predbežnej a dočasnej ústavnej ochrany predstavuje *conditio sine qua non* pre vyhovenie návrhu. Práve od kvality tejto argumentácie a osvedčenia tvrdených skutkových okolností do značnej miery závisí aj výsledné rozhodnutie ústavného súdu o návrhu (Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár*. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck. 2020.).

24. Návrhu sťažovateľa na odklad vykonateľnosti nie je možné vyhovieť, pretože sťažovateľ nijako neargumentoval, že ujma, ktorá mu hrozí (úhrada trov dovolacieho konania), je väčšia než ujma, ktorú v dôsledku odkladu vykonateľnosti napadnutého uznesenia môže utrpieť protistrana (žalovaný). Súčasne sťažovateľ ani netvrdil, že odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom, a preto ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku III tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2025

Jana Baricová
predsedička senátu